

O

Meso-Amerika (Guatemala), 2500 v.Chr.

‘Ra-Ka, Heer van de Onderwereld, Vuur van de Aarde,’ bulderde de hogepriester, ‘wij brengen dit offer ter ere van u!’

In zijn vuist klemde hij een mensenhart, waarvan de langzaam uitdovende hartenklop hetzelfde ritme leek aan te houden als de donderende slagen van de ceremoniële trommels boven op de stenen piramide. Hoog boven deze tempel verhief zich een reusachtige rommelende en vuurspuwende vulkaan. Rode banen gesmolten rots liepen als aderen langs zijn geblakerde hellingen omlaag het dampende oerwoud in.

Terwijl de hogepriester het hart ophield naar de vurige bergtop, steeg er een luid gejuich op uit de menigte die zich op het plein aan de voet van de piramide had verzameld. De vulkaan beantwoordde het met opnieuw een dreigend gerommel. Toen zwegen de trommels en de menigte viel stil.

Zorgvuldig legde de hogepriester het hart in een houten schaal en zette die voor een reusachtig standbeeld van een god met katachtige ogen en een muil met ontblote slagstanden. Zelf droeg hij de schedel en gevlekte vacht van een jaguar. Zijn roodgeverfde gezicht stak tussen de opengesperde kaken door naar voren, waardoor zijn scherpe trekken werden omlijst door nog scherpere tanden: een neus als een bijlblad, hoge uitstekende jukbeenderen en samengeknepen ogen zo hard en zwart als obsidiaan. In het flakkerende licht van de vuren zag

de hogepriester er net zo angstaanjagend uit als de goden die door het Tletl-volk werden aanbeden.

De hogepriester liep naar het stenen altaar waar het lichaam van het slachtoffer nog lag: een jongen, niet ouder dan veertien jaar, zijn niets ziende ogen opengesperd van de pijn en de doodsangst die hij niet langer voelde. Met een kort knikje beval de hogepriester zijn dienaren de offerceremonie af te maken.

Twee mannen met ontbloot bovenlijf, hun enorme spieren glimmend van de olie, schoven op het bovenste platform van de tempel een stenen plaat opzij. Dichte zwaveldampen wolften de schemerige hemel in. Vier dienaren met een jaguarmasker tilden het slappe lichaam van de jongen van het altaar en droegen het naar de opening. Opnieuw klonken de donderende slagen van de trommels en de mensen op het plein begonnen als waanzinnigen te dansen op het dreunende ritme.

‘Ra-Ka!’ riep de hogepriester. ‘Aan u offeren we het hart, het lichaam en de ziel van deze jongen! Verteer ze met uw vuur!’

Met een nog luider gejuich van de menigte werd het lichaam in de borrelende lavapoel in de diepte gegooid. Vlees en botten verbrandden onmiddellijk. De hogepriester hief in aanbidding zijn met bloed besmeurde handen, terwijl het geluid van de trommels tot een climax aanzwol – en plotseling zweeg.

Alles was doodstil. Toen begon de aarde te trillen. Eerst nauwelijks merkbaar, een lichte beving die uitgroeide tot een wild schokken.

De bomen schudden...

De vogels stegen op...

Hutten begonnen in te storten...

Stenen muren begaven het...

En beneden op het plein brak de grond krakend open als een droge rivierbedding. De scheuren zigzagden tussen de voeten van de in paniek geraakte aanbidders door.

Met een diep gerommel kwam de vulkaan tot uitbarsting en spuwde vlammeballen magma en hete wolken zwarte as uit.

Geschrokken door de wraak van hun god schreeuwden de mensen op het plein het uit van angst. Maar de hogepriester was onaangedaan. Onbevreesd en ontzagwekkend stond hij voor hen.

‘En nu het hoofdoffer!’ verkondigde hij toen de aardbeving wegebde. ‘Dit zuivere offer zal onze Vuurgod verzoenen en een nieuwe dageraad brengen.’

Met een vlijmscherpe glimlach draaide hij zich om naar een jonge vrouw, een meisje nog, eigenlijk. Ze had lang, krullend pikzwart haar, een gaaf goudbruin gezicht en grote ronde ogen die straalden als sterren. Ze werd stevig vastgehouden door vier dienaren met afzichtelijke langgerekte schedels. Terwijl ze haar naar het altaar sleepten, probeerde ze zich schoppend en schreeuwend uit hun greep te bevrijden. De trommels hadden hun donderende ritme hervat en de menigte hief een rituele aanroeping aan.

‘RA - KA! RA - KA! RA - KA!’

Het meisje, dat nu op het altaar was getild, voelde de koude harde steen tegen haar blote rug drukken. Ze voelde ook de gladde warme natheid van het bloed van het vorige slachtoffer. De angst deed haar kreten verstommen en alle kracht verdween uit haar armen en benen toen de vier gemaskerde mannen ze tegen de steen drukten.

De hogepriester richtte zijn donkere, schijnbaar ziellose ogen op haar. Er lagen zo veel haat en boosaardigheid in zijn blik dat elk beetje hoop dat ze nog koesterde vervloog. Wreed grijnzend stond hij naast haar, in zijn hand een sierlijk jaden mes met in het gevest het icoon van een weer-jaguar gegraveerd. Nog maar enkele minuten geleden had het meisje gezien hoe datzelfde mes haar vriend had afgeslacht. Misselijk van angst had ze moeten toekijken toen de hogepriester zijn hand in het lichaam van het slachtoffer had gestoken en het nog kloppende hart uit zijn borst had gerukt.

Het meisje voelde haar eigen hart nu wild tekeergaan en ze wist dat ze zich uit alle macht moest verzetten. Ze deed een laatste verwoede poging om zich los te rukken, maar het was zinloos. Verwonderd voelde ze al haar weerstand wegebben toen de hogepriester een

incantatie aanhief in een taal die zo oud was dat die klonk als zwarte magie...

*'Rura, rkumaa, raar ard rubrd,
Qmourar ruq rouhk ur darchraqq,
Ghraruq urq kugr rour ararrud...'*

De trommels dreunden in haar oren en het gezang van de menigte werd luider en nog verhitter.

'RA - KA! RA - KA! RA - KA!'

Onder de betovering van de hogepriester raakte het meisje in een trance. Haar ziel leek zich los te maken van haar lichaam en omhoog te zweven. Alsof ze van bovenaf toekeek zag ze de hogepriester met het jaguarmasker het jaden mes, nog steeds druipend van het bloed van haar vriend, boven zijn hoofd heffen.

Met het mes klaar om toe te slaan richtte de hogepriester zijn blik op de horizon, wachtend tot het precieze moment waarop de zon zou ondergaan en de laatste lichtstralen op aarde zouden uitdoven...
voor altijd.

1

Londen, heden

Als ik eraan kom, staken de tieners die op een kluitje in het donker bij het museum staan hun fluistergesprek en kijken toe hoe ik de trap naar de ingang op ga. Ik bel aan en wacht. In mijn oren klinkt getrommel in de verte... *of misschien is het mijn hartslag...*

Ik kan hun ogen in mijn rug voelen prikken. Ik voel me ongemakkelijk bij de stilte van het groepje, maar uit angst om ze te provoceren durf ik me niet om te draaien. Dan zwaaien de deuren van het museum open, het licht schijnt de straat op, en als ik mijn uitnodiging laat zien word ik binnengelaten.

Ik hang mijn jas op en terwijl ik het groepje buiten alweer vergeten ben, baan ik me een weg door een rumoerige foyer vol met mooi uitgedoste gasten.

‘Genna! Je bent er!’ roept Mei uit. Ze omhelst me en fluistert in mijn oor: ‘Dank je dat je gekomen bent. Zonder jou zou het een vreselijk saaie avond zijn geworden!’

Verbaasd knipper ik met mijn ogen. ‘Saai?’

Ik laat mijn blik door de foyer dwalen en kijk naar de verbluffende kunstvoorwerpen die er tentoongesteld staan: een gebeeldhouwd masker van de Lulua-stam uit Congo; een Grieks schild van glimmend brons versierd met het gezicht van Medusa; een glanzend gouden standbeeld van Boeddha; een tweetal samoeraizwaarden met een ivoorwit gevest. In de foyer gonst het van de ademloze gesprekken van gasten, verslaggevers en fotografen die zich om de tentoongestelde voorwerpen hebben verdrongen. In een hoek draait

een dj discreet een mix van Latijns-Amerikaanse, Afrikaanse en Aziatische muziek, wat extra bijdraagt aan de levendige atmosfeer.

‘Hoe kan dit nou saai zijn? Ik bedoel... het is gewoon ongelóóflijk!’ zeg ik vol ontzag. ‘Heel erg bedankt dat je me hebt uitgenodigd!’

Mei rolt met haar ogen en lacht. ‘Tjonge. Geen wonder dat mijn ouders je zo graag mogen. Als je zo doorgaat, zullen ze ons nog willen ruilen!’

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Vind je er dan écht niks aan, aan hun tentoonstelling?’

Ze haalt onverschillig haar schouders op. ‘Bij ons thuis ligt het vol met oud spul. Ik zie het elke dag. Eerlijk gezegd snap ik niet waarom iedereen er zo opgewonden over doet.’

‘Mei, je ouders zijn Indiana Jones en Lara Croft in levenden lijve!’ roep ik uit. ‘Ze reizen de hele wereld over op zoek naar verloren schatten en vanavond laten ze hun éígen privécollectie zien! Natúúrlijk zijn de mensen opgewonden.’

‘Nou, jij bent het zeker,’ merkt Mei op. ‘Maar het is niet echt leuk als ze de hele tijd weg zijn.’

Ik krimp ineen. ‘Sorry... Ik was vergeten hoe naar het is voor jou en je broer.’

‘Het is oké.’ Mei tovert weer een glimlach tevoorschijn. ‘Lee en ik weten dat het globetrotten op de eerste plaats komt en wij op de tweede. We hebben het geaccepteerd...’

‘Genna! Wat leuk om je te zien,’ roept Meis moeder uit. Gehuld in een elegante paarse jurk komt ze naar ons toe met een glas champagne in haar hand. ‘Wat fijn dat je kon komen.’

Als ze haar moeder ziet, gaat Mei rechter op staan. Ondanks haar desinteresse in antiquiteiten lijkt ze als twee druppels water op haar moeder: lang, steil zwart haar, indringende tijgerbruine ogen, hoge jukbeenderen en een volmaakte huid.

Ik begroet haar moeder met een glimlach. ‘Ik zou het voor geen goud willen missen, mevrouw Harrington.’

‘Lin, ik geloof dat we onze verloren dochter hebben gevonden!’

zegt Meis vader. Grinnikend en met een twinkeling in zijn ogen komt hij naast me staan. Met zijn lange gestalte, brede borst en vierkante kaak ziet hij er in zijn mooie kaki kostuum precies zo uit als de Engelse ontdekkingsreizigers uit de film.

‘Zie je wel? Ik zei het toch,’ mompelt Mei geïrriteerd. ‘Ze ruilen ons zo om!’

‘*Bǎobèi*, jij zult altijd onze grootste schat zijn,’ zegt haar moeder sussend tegen Mei. ‘Kom, ik weet zeker dat Genna dolgraag onze laatste ontdekkingen wil zien. Geef haar een uitgebreide rondleiding. O, en zeg tegen je broer dat zijn vrienden niet buiten hoeven te wachten.’

Mei knikt gehoorzaam en neemt me mee naar de eerste tentoonstellingsruimte, waar een verbijsterende verzameling schatten uit het Midden-Oosten staat uitgesteld. Terwijl Mei haar broer appt, bekijk ik het eerste voorwerp: een vierduizend jaar oude Perzische vaas.

‘Was je gewoon beleefd aan het doen tegen mijn ouders?’ Mei kijkt op van haar telefoon. ‘Of vind je dit spul écht interessant?’

‘Natuurlijk vind ik het interessant.’ Ik knik ernstig en bekijk het delicate blauwe patroon dat op de vaas is geschilderd. ‘Je weet dat ik van geschiedenis hou.’

Mei kijkt met een scheef hoofd naar de vaas en is niet onder de indruk. ‘Maar het is zo dodelijk saai. Het is allemaal verleden tijd!’

‘Zo voelt het niet voor mij.’ Ik loop naar een vitrine waar een Egyptisch kleitablet in ligt.

‘Teder zijn ding, denk ik,’ zegt Mei. ‘Heb je honger?’

Ik maak me los van de ingewikkelde hiërogliefen op het kleitablet. ‘Niet echt.’

‘Nou, ik moet iets eten om niet flauw te vallen van de verveling.’ Met een zucht steekt Mei haar telefoon weg. ‘Leef jij je hier maar uit, dan haal ik wat te eten voor ons.’

Net op het moment dat Mei op weg gaat naar het buffet komen Lee’s vrienden de foyer in. Ze zijn duidelijk meer geïnteresseerd in

het eten dan in de tentoonstelling, want ze zetten meteen koers naar het buffet. Ik richt mijn aandacht weer op het kleitablet. Wanneer ik mijn hoofd tegen het glas van de vitrine laat rusten, word ik me weer bewust van het getrommel in de verte. Het ritme is hypnotiserend. Eerst denk ik dat het de dj moet zijn, maar dan realiseer ik me dat het uit een gang komt. Nieuwsgierig maar ook op een vreemde manier erdoor gegrepen volg ik het geluid naar een kamer helemaal achterin. Ik ga naar binnen – en het getrommel stopt abrupt.

Dat is raar. Ik kijk om me heen om te zien waar het geluid vandaan kwam. De kamer wordt alleen verlicht door de spotjes op de vitrines. Hij ligt het verst bij de foyer vandaan en er zijn nog geen gasten, maar hij staat vol met schatten uit Zuid-Amerika. Geïnteresseerd tuur ik naar het eerste voorwerp, een kleien figuurtje van een zwangere vrouw. Ernaast ligt een Azteeks dodenmasker ingelegd met turkooizen en parelmoer, en daarnaast – *getver* – een gekrompen gemummificeerd hoofd! Dan valt mijn oog op een glazen vitrine waar alleen maar een mes in ligt. Het is van massief jade en het vijftien centimeter lange lemmet is zo groen dat het bijna oplicht.

Om de een of andere reden kan ik me er niet van losmaken. Het heft is bewerkt met een bizarre afbeelding van iets wat lijkt op een... een kruising tussen een jaguar en een man. Onwillekeurig gaan mijn vingers naar het deurtje van de vitrine. Tot mijn verrassing zit het niet op slot en ik doe het open. Onmiddellijk klinkt er gegons in mijn oren. Eerst denk ik dat het de herrie uit de foyer is, maar nee, het klinkt vervormd, alsof het uit een kapotte speaker komt. Ik hoor iets wat lijkt op het gegil van een meisje, dan weer de zware trommelslagen, gevolgd door het verre gerommel van... de dónder?

Nog steeds strekken mijn vingers zich uit naar het mes. Het gekromde lemmet doet denken aan een tong van groen vuur. De ruimte om me heen wordt wazig, onwerkelijk, en het gegons in mijn oren wordt sterker. Mijn neusgaten vullen zich met een scherpe geur als van... verschroeid háár? Net wanneer ik het heft wil beetpakken...

‘Als ik jou was zou ik er niet aankomen.’

Geschrokken draai ik me om. Plotseling is de kamer weer scherp in beeld en het geroezemoes vanuit de foyer klinkt opeens luider. In de deuropening staat een jongen in een donkergrijze Adidas-hoody en een slobberige spijkerbroek. Hij kijkt me aan.

Ik voel me schuldig, alsof ik op stelen ben betrapt.

Hij ziet mijn angstige uitdrukking en grijnst. 'O, wees maar niet bang. Ik zal het aan niemand vertellen.' Hij sluit zacht de deur achter zich en loopt naar me toe. 'Maar je kunt beter niet met messen spelen, vooral niet met een mes dat onbetaalbaar is.'

'Onbetaalbaar?'

Hij knikt. 'Dat is een ceremonieel mes uit Guatemala. Meer dan vierduizend jaar oud.'

Ik staar verbijsterd naar het mes. Het is in zo'n goede staat dat het lijkt alsof het gister is gemaakt. 'Voor wat voor ceremonies werd het gebruikt?' vraag ik.

'Mensenoffers.'

Mijn ogen worden groot van schrik en er gaat een rilling langs mijn rug, alsof er iemand over mijn graf loopt. Ik kijk de jongen weer aan en vraag me af of hij me plaagt. 'Ik geloof je niet.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Geloof wat je wilt geloven. Maar dat is wat er staat.' Hij wijst naar een informatiebordje naast de vitrine. Dan doet hij een stap dichterbij. 'Hoe heet je?'

'Genna,' mompel ik en ik kijk verlegen naar hem op. Mijn hart klopt sneller. Zijn zwarte haar dat over zijn lichtbruine ogen en bleke voorhoofd hangt, geeft hem een look alsof hij net uit bed komt. Maar wel een aantrekkelijke look. En hoewel hij zo te zien weinig zon krijgt, gaat hij wel naar de sportschool – te oordelen naar zijn gespierde lichaam.

Hij glimlacht. 'Wel, Genna, ik ben Damiën. We kunnen die vitrine maar beter dichtdoen voordat iemand erachter komt dat we er een kijkje in hebben genomen, hè?'

Wanneer hij zijn hand uitsteekt om de kast te sluiten, raken onze lichamen elkaar en springt er een vonk statische elektriciteit over.

Plotseling lijkt de lucht te zinderen van de energie. Een moment lang kijken we elkaar strak aan.

Dan word ik me bewust van onze nabijheid en ongemakkelijk schuif ik iets achteruit.

‘Ik kén jou,’ zegt hij ademloos.

Ik strijk een haarsliert uit mijn gezicht. ‘D-dat denk ik niet,’ stamel ik. Het lijkt opeens bloedheet in de kamer en ik snak naar zuurstof.

Hij pakt mijn pols beet en kijkt me dieper in mijn ogen. Zijn pupillen zijn nu onnatuurlijk groot en doen me denken aan oneindig uitdijende inktvlekken. *Contactlenzen?* Vreemd dat ik dat niet eerder heb gezien.

Ik probeer mijn hand weg te trekken, maar zijn greep verstevigt zich. En zijn stem wordt dieper, als het grommen van een hond. ‘Ik heb jou gezocht!’

‘Wát?’ Nu ben ik in de war en ook een beetje bang. Hij pakt mijn pols steeds harder beet. ‘Au!’ roep ik uit. ‘Dat doet pijn!’

Maar Damiën negeert me. Hij trekt me in de richting van de deur.

‘LAAT ME LOS!’ schreeuw ik en ik probeer me los te wringen uit zijn ijzeren greep.

Dan gaat de deur open en komt Mei binnen met een schaal met eten in haar hand.

‘Daar ben je, Genna!’ zegt ze met een opgeluchte glimlach. ‘Tjonge, ik heb je overal gezocht.’

Maar als ze mijn paniekerige uitdrukking ziet, blijft ze als aan de grond genageld staan. Ze kijkt de jongen en mij om beurten aan en haar glimlach maakt plaats voor een frons. ‘Is alles oké?’

‘Ja, hoor,’ antwoordt Damiën en hij laat mijn pols los. ‘Ik gaf Genna gewoon een rondleiding.’

Mei kijkt hem dreigend aan. ‘Nou, bedankt, maar ze heeft genoeg gezien... en ik ook!’

‘Zoals je wilt,’ zegt Damiën schouderophalend en hij loopt langs

haar heen de kamer uit.

Ik slaak een beverige zucht. Mijn lichaam trilt en mijn mond is kurkdroog.

Mei kijkt me met samengeknepen ogen aan. ‘Genna? Gaat het...?’

‘Het is oké,’ zeg ik, haar nieuwsgierige blik ontwijkend. Dan raap ik mezelf bijeen en op benen die aanvoelen als rubber loop ik terug naar de foyer. Ik pak mijn jas en ga naar de voordeur.

Mei holt me achterna, haar gezicht een mengeling van verwarring en bezorgdheid. ‘Genna! Waar ga je naartoe?’

‘Sorry, maar... i-i-ik voel me niet goed.’ Ik wurm me langs een groepje nieuwe gasten heen naar buiten.

Ik hoor dat Mei me naroept, maar ik blijf niet staan. Ik antwoord niet eens. Terwijl ik haastig de straat uit loop naar het metrostation, waag ik een blik over mijn schouder. Damiën staat achter het raam van het museum en kijkt me roerloos na.

Ik ga nog sneller lopen en durf niet meer achterom te kijken.